

bolig kan være til hinder for gældssanering. Det er endvidere rådets opfattelse, at der også i dag kan forekomme tilfælde, hvor en skyldner, der søger gældssanering, på grund af boligudbuddet i den pågældende egn kan have vanskeligt ved at skaffe sig og sin familie en anden passende bolig til erstatning for en overbehæftet ejendom. Endvidere kan der peges på, at den økonomiske udvikling kan medføre, at ejerboliger i større omfang bliver overbehæftede, således som det tidligere har været tilfældet, og dette kan føre til et øget antal gældssaneringsager med overbehæftede ejendomme.

Konkursrådet peger på, at der er visse principielle betæneligheder ved at lade en gældssanering påvirke pantefordringer. Disse betæneligheder må imidlertid afvejes over for hensynet til, at håbløst forgældede skyldnere kan opnå gældssanering. Det er Konkursrådets opfattelse, at hensynet til, at en håbløst forgældet skyldner kan opnå gældssanering, vejer tungere end hensynet til en panthaver, hvis fordring ligger uden for ejendommens handelsværdi, og som derfor i en (længere) periode i realiteten alligevel vil være afskåret fra at opnå fyldestgørelse i pantet.

Konkursrådet foreslår derfor, at der indsættes en bestemmelse i konkursloven, så det under en gældssaneringsag bliver muligt at tage stilling til, hvilke pantefordringer der reelt dækkes af pantets værdi, *uden* at pantet realiseres.

Konkursrådets forslag indebærer, at den del af panthavernes *personlige fordringer* mod skyldneren, der ligger uden for ejendommen handelsværdi med tillæg af 10 procent, behandles som usikrede fordringer, der skal indgå i skyldnerens forslag til gældens sanering efter konkurslovens § 213, og som skyldneren derfor skal betale dividende af i afdragsperioden.

Panterettigheder, der ligger uden for handelsværdien med tillæg af 10 procent, ophører ved kendelsen om gældssanering, dvs. at panthaveren efter afsigelsen af kendelsen om gældssanering, ikke vil være bedret stillet end andre usikrede fordringshavere.

Konkursrådet finder ikke, at der behov for en regel, der giver mulighed for at genoptage gældssaneringsagen i tilfælde, hvor ejendommen måtte stige markant i værdi i løbet af afdragsperioden, således at de panthavere, hvis panteret blev bortsaneret, samt eventuelt de øvrige usikrede kreditorer kunne få del i værdistigningen.

Der henvises til betænkningen side 205 ff.

Som anført af Konkursrådet, er der visse principielle betæneligheder ved at lade en gældssanering omfatte pantefordringer, hvilket der også er peget på i forbindelse med høringen over betænkningen. Reglen

i konkurslovens § 199, stk. 2, er således et udslag af almindelige principper, hvorefter panterettigheder mv. i relation til både individualforfølgning og insolvensbehandling har fortrin frem for personlige fordringer mod skyldneren.

I forbindelse med høringen over betænkningen er det anført, at den foreslåede regel er stærkt skyldnerbegunstigende, og at den ikke harmonerer med Konkursrådets overordnede mål om at finde en balance mellem skyldnerens og kreditorernes modsatrettede interesser. Der er bl.a. peget på, at skyldneren, hvis ejendommen efter kendelsen om gældssanering stiger i værdi og sælges, efter Konkursrådets forslag kan beholde det beløb, der overstiger ejendomsværdien på kendelsestidspunktet med tillæg af 10 procent.

Det fremgår af betænkningen, at Konkursrådet ikke har foretaget en nærmere undersøgelse af, hvor ofte overbehæftede ejendomme i praksis har hindret en skyldner i at opnå gældssanering eller i at opfylde vilkårene herfor. Det er dog rådets vurdering, at problemet i hvert fald for tiden ikke er hyppigt forekommende. Finansrådet har i forbindelse med høringen over betænkningen tilsvarende anført, at der i dag ofte afsiges kendelse om gældssanering i sager, hvor skyldneren har fast ejendom.

På denne baggrund er der efter Justitsministeriets opfattelse på nuværende tidspunkt ikke tilstrækkeligt grundlag for at indføre en særlig regel som foreslået af Konkursrådet om behandling af panterettigheder i skyldnerens faste ejendom. Justitsministeriet har her ved navnlig lagt vægt på, at en sådan regel vil kunne rejse principielle spørgsmål i forhold til panterettigheders stilling i en insolvensbehandling og i forhold til den balance mellem hensynet til skyldneren og hensynet til kreditorerne, som ligger til grund for gældssaneringsinstituttet. Hertil kommer, at det som anført af Konkursrådet ikke synes at være et væsentligt problem i praksis, at overbehæftede ejendomme hindrer en skyldner i at få gældssanering.

4.13.2. Lønindeholdelse

4.13.2.1. Gældende ret

Efter konkurslovens § 221, stk. 1, anvendes reglerne om omstødelse i konkurslovens §§ 64-80, hvis skyldnerens forslag til gældens sanering tages helt eller delvist til følge. Dækning af en fordring, som ikke ville have været berørt af gældssaneringskendelsen, kan ikke omstødes, jf. stk. 2.

Bestemmelsen indebærer, at skyldnerens opfyldelse af eller sikkerhedsstillelse for en fordring, som er stiftet efter skæringstidspunktet (det tidspunkt en for-